

Geven is oneindig veel fijner dan hulpeloos te moeten ontvangen

L

aatst verkondigde iemand in mijn omgeving dat de mensheid uit twee soorten bestaat: gevers en nemers. Gevers

hebben een nobele en grootmoedige aard, nemers zijn egoïsten die louter uit zijn op hun eigen gewin. Ik vind het geweldig om het mysterie van het bestaan teruggebracht te zien worden tot zulke simpele schema's, maar hier voelde ik aan mijn water dat er iets niet klopte. Geven is immers gewoon heerlijk om te doen. Dat merkte ik zelf recent ook weer toen een vriendin van me ernstig ziek werd. Ik kon haar pijn niet wegnemen. Ik kon haar niet behoeden voor operaties en chemokuren. Ik kon haar haar gezondheid niet teruggeven. Luisteren, meelevens en tranen drogen ging natuurlijk wel, maar lieve hemel, wat loop je in zo'n situatie tegen je eigen machteloosheid aan. Je staat naar je gevoel met lege handen als iemand van wie je houdt zo lijdt. Maar gelukkig kunnen zieke mensen veel praktische hulp gebruiken en daar gooi je je dan maar voluit in, dankbaar dat je tenminste iets kunt doen. In ons geval betekende het dat ik de Florence Nightingale-taxi werd. Ruim een half jaar bracht ik mijn vriendin om de zoveelste dinsdag 's ochtends naar het ziekenhuis voor haar behandeling en haalde ik haar

in de loop van de middag als chemo-wrak weer op. Tussen haar derde en haar vierde kuur stond ze op een middag onaangekondigd met haar witte snoetje en een grote bos bloemen bij me op de stoep. Wat ontzettend lief van haar dat ze die moeite had gedaan. Maar toen ze twee weken later weer met een boeket kwam aan wankelen, zei ik ferm: "Dat moet je echt niet meer doen, hoor." Tot mijn schrik begon ze bijna te huilen. "Neem het me alsjeblieft niet af om jou een plezier te doen," zei ze. En toen daagde het me pas dat hulp ontvangen ook weleens belastend zou kunnen zijn. Je trekt er helemaal scheef van als je niet een manier verzint om op jouw beurt iets terug te doen, want geven is oneindig veel fijner dan hulpeloos te moeten ontvangen. Godlof is mijn vriendin een volhouder – en snapte ik daardoor nog net op tijd hoeveel het voor haar betekende om als een gewoon mens naar de markt te gaan en gewoon een bloemetje uit te kiezen om daarmee gewoon iemand te bedanken. "Fantastisch! Daar is mijn bloemenmeisje weer," zei ik sedertdien welgemeend als ze weer bij me op de stoep stond. We zijn nooit te oud om te leren. Als we tenminste tijd van leven krijgen.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere Zin
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein